

Peatada avaliku veevõtukohta kontseptsiooni väljajuurimine ühisveevärgi eeskirjast ja luua võimalused avalike veevõtukohtade naasmiseks linnaruumi, sh linnaelanike- ja küllastajate tarvis linnaväljakutele ning tervisesportlaste tarvis avalike spordiväljakute juurde.

Lisada vastavalt Ühisveevärgi ja -kanalisatsiooni seadus § 9 p 1 soovitatud mõistestikule:

§ 2. Mõisted

“veevõtupost - üldkasutatav avalik veevõtukoht ühisveevärgi torustikul”

ja muuta

“§ 10. Tulekahju kustutamiseks kasutatud vee arvestus

(1) Tulekustutusvee võtmist linna ühisveevärgi tuletõrjehüdrantidest reguleeritakse vee-ettevõtja ja linnavalitsuse vahel sõlmitud lepinguga.”

-->

“§ 10. Ühisveevärgi ja -kanalisatsiooni kasutamine üldistes huvides

(1) Vee võtmist linna ühisveevärgi veevõtupostidest ja tulekustutusvee võtmist tuletõrjehüdrantidest reguleeritakse vee-ettevõtja ja linnavalitsuse vahel sõlmitud lepinguga.”

Seletus

Veevõtupostide olemasolu linnaruumis on oluline nii vee-ettevõtja, linnaelanike kui külaliste jaoks ning seda nii tervislikel, keskkonnasäästlikkuse kui ka majanduslikel põhjustel. Tartu linnas võiks paikneda veevõtupostid nii suurematel linnaväljakutel või linnaosade ligipääsetavates kohtades kui ka avalike spordirajatiste juures.

Vee joomise võimaluse soosimine alternatiivina süsivesikuid sisaldavatele karastusjookidele on ainult üks osa veevõtupostide kasulikust mõjust. Dehüdratsioon on levinud terviseprobleem iseäranis suvel ja harrastussportlaste hulgas, kes ei ole teadlikud vee joomise vajadusest või pole piisavalt ettenägelikud, et sportimisel endaga alati vajalik kogus vett ühes võtta. Ka on vee kaasas kandmine või varumine lisäülesanne linna küllastavatele turistidele ja mugav vee joomise võimaluse puudumine võib olla ohuks nende tervisele.

Pudelivee hind on keskmiselt 1000 korda suurem kui kraanivee hind, pakenduseks kasutatavate pudelite tootmine ja vee pakendamine nendesse, taara töötlemine ja taaskasutamine on tohtu energiakulu ning üleliigne koormus keskkonnale. Kraanivee joomise propageerimine vähendab oluliselt pudelivee tarbimise hulka, nt Tallinnas on vastavate kampaaniate (“Joo kraanivett!”, vt <http://www.jookraanivett.eu/>) tulemusel viimaste aastate jooksul kraanivee tarbimine tõusnud rohkem kui 25%.

Ligipääsu joogiveele peetakse tänapäeval inimõiguseks, nt ÜRO peaassamblee resolutsioonis 64/292 tunnustatakse „õigust turvalisele ja puhtale joogiveele ning kanalisatsioonile kui inimõigust, mis on elu ja kõigi inimõiguste täieliku kasutamisesmatähtis eeltingimus”. Ühisveevärgiga liitumise hind on ainult üks osa selle inimõiguse tagamisest.

Arvestades kasvavat turistide hulka suvel ja noorte harrastussportlaste hulka Tartus on ühiskondlikult kasulik veevõtupostide tagasi toomine linnaruumi, kindlasti ei tohiks nende pakkumise võimalust eemaldada ühisveevärgi kasutuseeskirjast, liiati kui selle kirjutab ette riikliku taseme regulatsioon.

Veevõtuposti jooksvad kulud seni kehtinud hinnakirja järgi oleks circa 70 eurot veevõtuposti kohta kuus (vt senises eeskirjas § 9. Vee arvestus veearvesti puudumisel lg 7 p 1 arvestatakse tasu avalik veevõtukoht 100 m³).

Linn peab leppima vee-ettevõtjaga kokku veevõtupostide arendamise ja nende ülalpidamise eest tasumise.